

14. Jaro Křivohlavý: Posledný úsek cesty

Potešovať umierajúceho človeka je pomerne ľahké tomu, kto dokáže hovoriť a smutnému chce tak prejsť určitú zdvorilosť (službu). Je to však ťažká úloha pre toho, kto chce svoje srdce, ktoré je po samý okraj naplnené láskou, vyliť do srdca umierajúceho, a pri tom cíti, že všetka láska nestačí, aby to všetkými spôsobmi strápené srdce pacienta oživila a povzbudila k novej nádeji. Táto ťažká úloha sa stáva však úplne nemožnou pre toho, kto má umierajúceho potešiť, ale sám pre seba útechu nenachádza.

Kto je teda pripravený stretnúť sa s umierajúcim? Na túto otázku odpovieme tak, že sa budeme pýtať, kto k tomuto pripravený nie je. Nie je ten, kto často krát už myslel na to, že jeho život je časovo obmedzený a nebude trvať nekonečne dlho. Prečo? Pretože takéto

2 Timoteovi 4:6 - 8 Lebo ja už mám byť obetovaný a nastal mi čas odchodu!

Dobrý boj som dobojoval, beh dokončil, vieru zachoval.

Už mi je pripravený veniec spravodlivosti, ktorý mi dá v onen deň Pán, ten spravodlivý sudca, a to nielen mne, ale aj všetkým, ktorí milovali Jeho zjavenie.

myslenie môže byť podnecované skrytým strachom zo smrti – toho, kto má umierajúceho potešiť. Pripravený na takýto rozhovor nie je ani ten, kto o tomto mnoho prečítal a naspamäť pozná veľa citátov, múdrych výrokov a myšlienok, týkajúcich sa smrti. Takéto filozofovanie o smrti môže prameniť z chladnokrvného a osobne nezaujatého odstupe od vecí. O smrti sa pri tom môže hovoriť, ako by sa jednalo o skonanie zvierat.

V pravdivom vzťahu k vlastnej smrti stojí ten človek, ktorý vo svojom živote poznal veľa umierajúcich ľudí, bol pri ich umieraní a pri tom v tejto skúške obstál.

Tu ide o osobný boj, o pokus osobne sa vyrovnáť s niečím, čo sa týka mňa, čoho sa desím. Ide tu o zápas „na život a na smrť“, jeho výsledkom je integrácia (včlenenie) faktu konečnosti mojej vlastnej existencie, do pojetia môjho vlastného života. Ten, kto takým bojom prešiel – podobne ako biblický Jákob u potoka Jabok (1. Moj. 32,24-31 – ten sa môže postaviť tvárou v tvár exitu – nielen svojej vlastnej smrti, ale i smrti druhého človeka.

R.E.O. White (1976) pri určovaní cieľa pastierskeho rozhovoru s umierajúcim odlišuje od seba dve rôzne situácie:

1. Ide o človeka hlboko veriaceho.
2. Ide o človeka, ktorý stojí na okraji kresťanskej viery.

V prvom prípade, kde ide o hlboko veriaceho človeka, je vhodné uistiť umierajúceho o platnosti všetkých Božích zasľúbení – bez prerušenia trvajúcej Božej lásky, Božieho odpustenia a zasľúbenia života večného.

V druhom prípade, t.j. tam, kde umierajúci stojí na okraji viery, do poručuje R.E.O. White zamerať sa na zvestovanie radostnej zvesti – evanjelia:

- O tom, že nie je vo svete človeka, ktorého by nemal Pán Boh rád
- O tom, že nás Pán Boh miluje „takých aký sme“ – i keď o nás všetko vie a všetko pozná
- O tom, že nám odpúšťa pre svojho syna Pána Ježiša Krista

Reformačná báseň a spomienky 3.

občerstvujúcou oázou k nadobudnutiu nefalšovanej horlivosti k vydávaniu svedectva o zachraňujúcej láske Toho, ktorý prišiel, aby hľadal a spasil, čo malo zahynúť. Chrámové prostredie v Púchove v tom čase výrazne dávalo na vedomie pravdivosť Lutherovej hymny: Hrad prepevný jest Pán Bůh náš, zbroj výborná i síla. On nás chrání když satanáš proti nám své vysílá...

Toto bohoslužobné prostredie, posilňované rytmom nediel i sviatkov, zabráňovalo rozkladu náboženského presvedčenia evanjelickej horlivosti. Naopak. Kostol stal sa centrom posilňovania toho presvedčenia, ktoré vyjadril pevec: „Ját v Boha milého, doufám dne každého. Ont' mne můž ratovati, v úzkostech spomáhati, neštěstí mé zmeniti a rukou svou brániti.“ Sila viery a kresťanskej horlivosti víťazila nad neverou, surovo diktovanou vtedajšou politickou mocou. Ľud pochopil a zotrval na trase, ktorú vyznačil sám Boží Syn vo výroku: Ja som tá cesta, pravda i život! Bohoslužobné prostredie sme s br. seniorom obohacovali i seriálom z dejín evanjelickej cirkvi. Po kázni sme približovali obrazy pokorenej, ale víťaziacej histórie našich predkov, ktorí prešli najtvrdšou školou utrpenia v čase protireformácie. Predsa nevzdali sa svojej viery, ale dali sa povzbudiť slovami pevca: „Bůh ví jak svých má ohradit...“

Ďakujem Vám, drahí púchovskí horliví evanjelickí kresťania, sestry a bratia, že ste aj v tých zložitých časoch organizovanej ateizácie nedali sa zlákať hmotnými, materiálnymi výhodami, ale ste statočne niesli plameň viery, lásky i nádeje ako jasné svetlo prenikajúce z neba od otca svetiel do Vašich srdiec!
Branislav Kolény

a povzniesť hore na trón nebojácne.
I s mečom Ducha, keď je viera štít.
Však v mene Lásky – a nie krvilačne –
sa s mocou diabla biť a zvíťaziť!

Zas zneje chorál verných nad
Wartburgom,
Luthera vidím vo dverách tam stáť.
Len sa zmiasť nedať hrozbou ani
sľubom.

Na nebi kríž a pod ním mocný hrad!

Ako keď z mora slnko slávne vzhodí,
tak má byť svetla plný celý svet.
Nebráňme stromu, keď prináša plody
A piesni viery dajme všade znieť.

Veď sa k nám z výšky skláňa náruč
Božia.
Nad biednym svetom chce sa
rozprestrieť.
Nech peklo sptí, nepravníci hrozia,
Boh zve ťa k dielu. Ber fákľu a svet!

Ladislav Fričovský